

AVUI PARLEM DE...

TOTS ELS NOSTRES DIFUNTS

Jaume Aymar i Ragolta

Sacerdot, historiador i publicista català.

Tinc una amiga que cada any per l'aniversari de la mort de la seva mare fa celebrar una eucaristia a la seva parròquia i després se'n va a sopar amb alguns amics. Aquesta dona és una bona cristiana i diu que celebra "la pasqua de la mare". Penso que és ben bé així, els cristians hauríem de celebrar la pasqua de les persones que se'ns moren, perquè és el pas de la mort a la Vida definitiva.

Naturalment que estem tristos quan mor un ésser estimat i de vegades exterioritzem més aquest dolor quan passa el temps i anem elaborant el dol. Però no hem d'oblidar que Jesús se'ns ha presentat com a camí, veritat i vida i que nosaltres, fidels a la seva paraula, creiem en una resurrecció corporal. Les persones estimades les sentim properes, malgrat que hagin mort. Més d'una vídua m'ha dit que als primers temps senten el seu marit talment com si el tinguessin al

costat. Cal recordar els nostres difunts: i recordar és tornar a passar pel cor.

Recordo el que em va dir el professor Maristany: "si vols conèixer un poble has de visitar el mercat i el cementiri", és a dir, la ciutat dels vius i la ciutat dels morts. Hi ha persones que els agrada d'anar periòdicament al cementiri, d'altres no hi tenen gaire tirada, tot és respectable, perquè en el cementiri no hi ha persones, senzillament hi ha restes humanes que han de ser tractades amb dignitat. Però sí que és cert que una passejada pel cementiri, ajuda a relativitzar moltes coses, sobre tot quan un enmig del dens silenci, llegeix epitafis de persones conegudes o estimades, especialment, de persones joves.

La mort és com un cop de timó de la nostra vida. Proust deia: "direu que tot continua igual només que aquella persona no hi és; no és veritat: tot canvia quan un mor". I és així. Cal reconèixer-ho amb realisme, perquè les persones estem misteriosament unides i cap mort propera no ens pot ser indiferent. Deia François Mauriac, el gran escriptor catòlic francès: "la mort no ens roba els éssers estimats. Al contrari, ens els guarda i els immortalitza per al record. La vida sí que ens els roba moltes vegades definitivament."

SI JO TINGUÉS UN TROS DE VIDA...

Elvira Recasens

Som com petites espurnes del majestuós esperit que ens sustenta.

La vida és una oportunitat molt valuosa ja que ens permet experimentar, sentir, aprendre, conèixer la nostra ànima; una ànima que inevitablement va envellint i alhora es va tornant sàvia i digna. La vida és aquell camí d'aprenentatge i de purificació que ens mena fins la mort. Sí, la mort, un estat que hauríem d'afrontar com la culminació d'aquesta estada temporal fins a poder vèncer la dualitat i experimentar l'absolut. Avui, propera la festivitat de Tots Sants i el Dia de Difunts, sense deixar de recordar i de pregar per aquelles persones que han mort i que encara estimem, val la pena fer una reflexió sobre com vivim aquest temps preciós que ens ha estat donat. Un text senzill però interessant, que s'atribueix a Gabriel García Márquez tot i que en realitat no és d'ell, ens hi pot ajudar. Tracta de la història d'un titella que viu observant la vida i els éssers humans:

REFLEXIÓ DE VIDA

Si per un instant Déu s'oblidés que sóc un titella de drap i em regalés un tros de vida, no diria tot el que penso, però possiblement pensaria tot el que dic. Donaria valor a les coses, no pel que valen, sinó pel que signifiquen. Dormiria poc, somiaria més. Entenc que per cada minut que tanquem els ulls, perdem seixanta segons de llum. Caminaria quan els altres es detenen, despertaria quan els altres dormen. Escoltaria quan els altres parlen i com gaudiria d'un bon gelat de xocolata!

Si Déu m'obsequiés amb un tros

de vida, vestiria senzill, em llençaria de cara al sol, deixant descobert, no només el meu cos, sinó la meva ànima. Déu meu si jo tingués un cor, escriuria el meu odi sobre el gel, i esperaria que sortís el sol.

Si jo tingués un tros de vida, no deixaria passar ni un dia sense dir-li a la gent que estimo, que els estimo. Convenceria a cada dona o home que són els meus preferits i viuria enamorat de l'amor.

Explicaria a tots com n'estan d'equivocats al pensar que deixen d'enamorar-se quan envelleixen, sense saber que envelleixen quan deixen d'enamorar-se! A un nen li donaria ales, però deixaria que aprengué a volar sol. Als vells els ensenyaria que la mort no arriba amb la vellesa, sinó amb l'oblit. Tantes coses he après de vostès els homes... he après que tothom vol viure al cim de la muntanya, sense saber que la veritable felicitat està en la forma de com s'hi arriba. He après que quan un nen acabat de néixer estreny, per

primera vegada, el dit del seu pare, el té atrapat per sempre. He après que un home només té dret a mirar-ne a un altre cap avall, quan ha d'ajudar-lo a aixecar.

Si Déu em donés un tros de vida i sabés que avui fos l'última vegada que et veies dormir, t'abraçaria fortament i resaria al Senyor per poder ser el guardià de la teva ànima. Si sabés que aquests fossin els últims minuts que et veies diria "t'estimo" i no assumiria, tontament, que tu ja ho saps.

Mantingues als que estimes prop teu, i digue'ls a cau d'orella el molt que els necessites; estima'ls i tracta'ls bé, aprèn a dir-los "ho sento", "perdona'm", "per favor", "gràcies". Ningú et recordarà pels teus pensaments secrets. Demana al Senyor força i saviesa per expressar-los. Demuestra als teus amics quant i el molt que t'importen. Si no ho fas avui, demà serà igual que ahir. Posa acció als teus somnis, el moment és aquest.

CULTES

DIUMENGE XXXI DE DURANT L'ANY.

Missa de vigília, dissabte a 2/4 de 9 del vespre. Diumenge, missa a les 10 del matí, 11 en castellà, 12 del migdia i 9 del vespre.

HORARI DE LA MISSA ELS DIES FEI-NERS. Cada dia a les 8 del vespre.

RÉS DEL SANT ROSARI. Tots els dies feiners a 2/4 de 8 del vespre.

PREGÀRIA AMB CANTS DE TAIZÉ. Cada dimecres a 2/4 de 9 del vespre, a la Capella de la Mare de Déu de Riu-Sec.

COMUNIÓ ALS MALALTS. Cada dijous, de 4 a 6 de la tarda, es portarà la Sagrada Comunió als malalts i impedits que ho demanin.

PREGÀRIA FAMILIAR AMB ELS MÉS MENUTS (0-7). Cada tercer dissabte de mes, a 2/4 de 6 de la tarda, pregària familiar amb els més petits.

Lc. 19, 1-10

**El fill de l'home
ha vingut a buscar i a salvar
allò que s'havia perdut.**

INFORMACIÓ A LA COMUNITAT

TOTS SANTS. Dimarts 1 de novembre, festivitat de Tots Sants, l'horari de misses serà el mateix que els diumenges.

CATEQUESI FAMILIAR. Dissabte dia 5 de novembre, a les 7 de la tarda, missa familiar amb pares i infants de 1er. curs.

RECOLLIDA DE LLIBRES, CDs, DVDs. La parròquia, amb esperit de reciclar, torna a recollir llibres, contes, CDs de música i DVDs en bon estat per tal de muntar una paradeta de segona mà i vendre'ls a benefici de Càritas. Necessitem per tant, la vostra col·laboració. Totes les persones que vulgueu, podeu portar-ne al despatx parroquial.

MARXA DE LA SOLIDARITAT. Diumenge 6 de novembre, organitzada per Mans Unides es farà la Marxa de la Solidaritat. Sortirem a les 9 del matí de la Plaça de la Primavera, cantonada avinguda de Can Deu. El recorregut serà de 10 km pels boscos del rodal de Sabadell. Els diners que es recullin aniran destinats als tres projectes de Mans Unides a l'Índia, Burkina Faso i Haití. Si vols més informació pots mirar la presentació digital que l'adjuntem o clicar l'enllaç següent:

<http://dom.cat/zsp>

FEDERACIÓ DE JOVES CRISTIANS DE CATALUNYA. Ens demana informació sobre el jove Narcís Masvidal i Salavert per la causa de beatificació. Va ser fundador de la Federació de Joves Cristians de Sabadell. Qualsevol informació sobre aquesta persona serà molt útil. Els que en tingueu dades podeu passar pel despatx parroquial.

"Els homes parlen molt de la llum, però sovint prefereixen la tranquil·litat enganyosa de la foscor".

Papa Francesc

Parròquia de la Puríssima
Capmany, 36 · 08201 Sabadell
Telèfon 93 725 14 41
secretaria@purissimasabadell.org

Parròquia Puríssima Sabadell

[purissimasabadell](https://www.instagram.com/purissimasabadell)